

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Zdeňky Winklerové ve věci

zletilé: **K. H.**, narozené xxx
xxx, xxx
po dobu nezletilosti zastoupené Úřadem městské části Prahy 7 – oddělení
sociálně právní ochrany dětí
sídlem Praha 7, nábřeží Kpt. Jaroše 1000
nyní zastoupené

dcery: **K. H.**, narozené xxx
bytem xxx, xxx
zastoupené obecným zmocněncem R. K.
bytem xxx, xxx

a **P. H.**, narozeného xxx
xxx, xxx
zastoupeného obecnou zmocněnkyní JUDr. Š. W.
bytem xxx, xxx

o zvýšení výživného, k odvolání otce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 27. září 2016, č. j. 9 P 103/2007 – 917, ve znění opravného usnesení ze dne 19. dubna 2017, č. j. 9 P 103/2007 - 933 a doplňujícího usnesení ze dne 27. září 2017, č. j. 9 P 103/2007 – 953,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně ze dne 27. září 2016 ve znění opravného usnesení ze dne 19. dubna 2017 se ve výrocích I. a III. a ve výrocích I. a II. doplňujícího usnesení ze dne 27. září 2017 **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. se rozsudek **mění** tak, že nedoplatek na zvýšeném výživném za období od 1. září 2011 do 31. května 2018 činí 138 000 Kč a otec je povinen ho zaplatit do tří měsíců od právní moci rozsudku, a to tak, že částka 94 000 Kč je splatná k rukám matky a částka 44 000 Kč k rukám zletilé K.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem zvýšil výživné na zletilou K. H., narozenou xxx od 1. září 2011 na částku 3 500 Kč měsíčně a od 1. září 2015 na částku 4 000 Kč měsíčně, kterou je otec povinností platit do každého 15. dne v měsíci předem k rukám zletilé K. (ad I.), dluh na zvýšeném výživném ve výši 98 000 Kč uložil otci zaplatit k rukám zletilé K. do tří měsíců od právní moci rozsudku (ad II.), vyslovil, že tím se mění rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9. září 2008, č. j. 9 P 103/2007 - 119 (ad III.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (ad IV.).
2. Takto rozhodl o návrhu matky na zvýšení výživného od 1. září 2011, který původně podala ještě v době nezletilosti K. H. s odůvodněním, že dcera nyní studuje na 2. stupni základní školy a její potřeby se zvýšily. Soud I. stupně vyslechl oba rodiče, dále vyslechl zletilou K. a svědka R. K. a provedl listinné důkazy. Na základě provedeného dokazování vzal za zjištěné, že matka má střední vzdělání, je zdravotní sestrou, v tomto oboru však nepracuje a naposledy pracovala před 15 lety jako sekretářka. Bydlí v nájemním bytě s přítelem R. K. a dcerou K., její přítel je zaměstnán s příjmem okolo 29 000 Kč čistého měsíčně, ale byl po určitou dobu nezaměstnaný. Ona je nemajetná, prodala však členský podíl družstevního bytu za 1 650 000 Kč. Otec výživné platí řádně, kapesné dceři nedává, odmítl hradit mimořádné výdaje jako např. kupon MHD nebo cestu do Francie. Z výpovědi zletilé K. prvostupňový soud zjistil, že pokud něco od otce potřebuje, tak to musí napsat a potom to jdou spolu koupit, K. trpí xxx a užívá léky, má placené různé kroužky a přípravku na střední školu, což jí platí jenom matka. V létě jezdí na dva až tři týdny na dovolenou do Chorvatska. Z výpovědi otce K. prvostupňový soud zjistil, že jeho kontakty s dcerou se nyní ustálily. Otec pracuje jako novinář na volné noze jako OSVČ, pracuje také pro xxx xxx, kde připravuje různé pořady a jeho příjmy jsou kolísavé. Jeho zdravotní stav se zhoršil. Bydlí v bytě v osobním vlastnictví, pravidelné platby činí 2 000 Kč, do fondu oprav 2 500 Kč na elektřinu a internet 700 Kč. Měl dvě vyživovací povinnosti k synům, tyto již nyní odpadly. Podle kupní smlouvy z 5. srpna 2010 otec prodal byt za 4 200 000 Kč a na základě kupní smlouvy ze dne 9. listopadu 2010 koupil byt za 2 950 000 Kč. Z výpovědi svědka R. K. prvostupňový soud vzal za prokázané, že tento je přítel matky K. a žije s ním od roku 2007 ve společné domácnosti. Byl zaměstnán u firmy xxx, pracovní poměr byl rozváznán z organizačních důvodů a dostal odstupné 200 000 Kč, měl tam příjem 28 000 Kč až 29 000 Kč čistého, pak byl od 1. září 2012 nezaměstnaný a dostával podporu, žili z úspor, od srpna 2013 pracuje u firmy xxx s příjmem okolo 20 000 Kč

čistého, avšak v roce 2014 byl od ledna opět nezaměstnaný a dostával podporu. Od září 2015 podniká na základě živnostenského listu s příjmy 40 000 Kč až 50 000 Kč hrubého měsíčně. Má střední průmyslovou strojnickou školu. Byl veden jako uchazeč o zaměstnání od 6. ledna 2016 do 29. února 2016.

3. Soud I. stupně dále provedl důkazy výpisy z bankovních účtů. Ze zprávy Finančního úřadu dále zjistil, že v roce 2011 otec vykazoval základ daně 39 960 Kč, v roce 2012 76 860 Kč, v roce 2013 233 640 Kč a daň ve výši 10 200 Kč, v roce 2014 základ 177 168 Kč a daň ve výši 1 725 Kč; v letech 2011 až 2012 daň neplatil. Matka je dlouhodobě vedena jako uchazečka o zaměstnání a nepobírá podporu v nezaměstnanosti.
4. Takto zjištěný skutkový stav věci odůvodnil § 923 odst. 1 a § 913 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník – ve zkratce o. z. Uzavřel, že jsou splněny podmínky pro zvýšení výživného pro zletilou K., když výživné pro ni bylo naposledy upravováno v roce 2008, tedy před 8 lety a od té doby její potřeby nepochybně vzrostla, ať už v souvislosti s věkem, tak studiem, zájmem a zdravotním stavem. Výživné ve výši 2 000 Kč měsíčně již není dostačující jejím potřebám, ani poměrům rodičů, a to především vzhledem k poměrům otce. Prvostupňový soud zvýšil výživné již od 1. září 2011, kdy na straně otce došlo k výrazné změně poměrů v tom, že mu odpadla vyživovací povinnost k synovi, který začal pracovat. Nezletilá K. tehdy nastoupila do dalšího ročníku školy. Také otec prodal svůj byt, z čehož získal finanční prostředky a náležitě neosvětlil ani nedoložil, jakým způsobem tyto prostředky investoval. Rovněž tak nedoložil, jaké konkrétní částky a kdy uhradil nad rámec běžného výživného pro potřeby dcery tak, aby je bylo možno započítat do dlužného výživného.
5. Soud I. stupně proto zvýšil výživné na částku 3 500 Kč měsíčně od 1. září 2011 a k dalšímu zvýšení přistoupil od 1. září 2015 na částku 4 000 Kč měsíčně s ne zcela srozumitelným odůvodněním („*kdy K. započala své při stanovení výše výživného z doloženého příjmu otce ve výši 16 000 Kč čistého měsíčně, který byl doložen daňovými přířnaními za rozhodné a výpovědí otce*“).
6. Prvostupňový soud zohlednil též to, že matka měla k dispozici byt, který prodala a z toho rovněž obdržela finanční prostředky přes 1 000 000 Kč. Vzhledem k věku dcery soud I. stupně konstatoval, že i matka by měla svojí pracovní činností zvyšovat finanční komfort dcery, neboť je zdravotní sestrou s možností výdělečné činnosti v Praze a svojí vyživovací povinností už neplní osobní péči o dceru, neboť tato je dospělá. Matka získala finanční prostředky z prodeje členského podílu v bytovém družstvu, jinou vyživovací povinnost nemá a nesnažila se tyto finanční prostředky ušetřit. Podle zjištění soudu I. stupně rodina žila pouze z příjmů R. K. Zajištění životní úrovně dítěte je především „na bedrech“ obou rodičů.
7. Soud I. stupně dále určil dluh na výživném tak, že o částky, které otec podle tohoto rozhodnutí měl platit, odečetl částky na výživném, které skutečně platil a dluh tak činí celkem 98 000 Kč; podrobný výpočet prvostupňový soud uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.
8. Proti rozsudku podal odvolání otec. Soudu I. stupně vytkl nesprávný a neúplný zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení. Namítl, že důkazní řízení nebylo provedeno řádně a bylo předčasně ukončeno. V průběhu řízení docházelo k průtahům, které zavinila matka. Závěr soudu I. stupně o tom, že otec má finanční rezervy v miliónových částkách, není ničím podložený a představuje nepřipustnou spekulaci. Otec doložil, že poté, kdy v roce 2010 prodal svůj byt po rodičích, koupil z výtěžku byt v Praze xxx a ten musel podrobit náročné rekonstrukci. Prvostupňový soud zamítl důkazní návrhy otce bez jakéhokoliv odůvodnění, jedná se tak podle judikatury o „opomenuté důkazy.“

9. Je nesporné, že matka dlouhodobě žije ve společné domácnosti s druhem R. K., který má hradit veškeré náklady provozu domácnosti. K. má podle zákona práva na stejnou životní úroveň jako otec, ale také jako matka s druhem. Matka K. od narození dcery nepracuje, ačkoliv je zdravotní sestra a v Praze je dostatek volných míst v tomto oboru. Pokud tvrdí, že nemá žádné příjmy, vyjma alimentů, které jí posílá otec, tak toto její tvrzení je nevěrohodné, když je navíc zřejmé, že matka není dobrým vzorem pro dceru K. Dle výpovědi má být matka nemajetná a žije z finančních prostředků svého druha R. K. a soud jejím návrhům zcela vyhověl. V roce 2010 matka získala za převodem družstevního bytu částku 1 650 000 Kč a nevěrohodně uvedla, že si nepamatuje, přes jakou realitní kancelář byt prodávala. Tato částka je navíc podle názoru otce zjevně podhodnocena. Matka k dotazu soudu uvedla, že byt prodávala v roce 2010, daň z příjmu hradila a peníze šly na účet. Zástupkyně otce proto navrhla výslech osoby, na kterou byt převedla, soud I. stupně však zamítl návrh otce na sdělení jména této osoby. Jedná se podle názoru otce rovněž o opomenutý důkaz ve smyslu konstantní judikatury.
10. V řízení byl jako svědek vyslechnut R. K., který však vypovídal zjevně nepravdivě a zamlčel podstatné skutečnosti přesto, že byl řádně jako svědek poučen. Navíc tento svědek byl připuštěn jako zmocněnec matky s odůvodněním, že judikatura tento postup připouští. Podle názoru otce tato procesní dvojrole už z podstaty věci zpochybňuje věrohodnost svědecké výpovědi.
11. Soud I. stupně rovněž postupoval v rozporu se závazným stanoviskem Nejvyššího soudu ČR k určení výše výživné ze dne 19. října 2016, z něhož otec podrobně citoval. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení doplnit dokazování.
12. Matka se k podanému odvolání otce nevyjádřila.
13. Zletilá K. uvedla, že rozsudek soudu I. stupně považuje za správný a žádala jeho potvrzení.
14. Kolizní opatrovník, který K. zastupoval po dobu její nezletilosti, se k podanému odvolání rovněž nevyjádřil.
15. Odvolací soud předně uvádí, že s ohledem na to, že řízení bylo zahájeno na základě návrhu matky ze dne 18. května 2012, kterým se domáhala zvýšení výživného pro tehdy nezletilou K. na částku 4 000 Kč od 1. září 2011 ještě před účinností zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních, který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2014, postupoval podle občanského soudního řádu ve znění účinného do 31. prosince 2013, a to s poukazem na ustanovení Článku II. bod 2. Přejícných ustanovení zákona č. 293/2013 Sb.
16. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo. Důkazní řízení podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil kupními smlouvami ze dne 5. srpna 2010 a 9. listopadu 2010 a účastnickým výslechem K. a odvolání otce neshledal opodstatněným.
17. Řízení bylo zahájeno k návrhu matky ze dne 18. května 2012 došlým soudu I. stupně téhož dne, tedy ještě za účinnosti zákona o rodině č. 94/1963 Sb. Tento zákon byl ke dni 31. prosince 2013 zrušen občanským zákoníkem č. 89/2012 Sb. Odvolací soud se zřetelem na ustanovení § 3028 odst. 1 a 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen občanský zákoník – ve zkratce o. z. – pozn. odvolacího soudu), posuzoval zjištěný skutkový stav nastalý

do 31. prosince 2013 podle zákona o rodině č. 94/1963 Sb. (dále jen zákon o rodině – pozn. odvolacího soudu) a s účinností od 1. ledna 2014 podle o. z.

18. Právní úprava vyživovací povinnosti provedená zákonem o rodině a občanským zákoníkem upravuje vzájemnou vyživovací povinnost rodičů a dětí (§ 85 až § 87 zákona o rodině a § 915 až 919 § o. z.). Základními kritérii pro určení výše výživného oprávněné osoby vůči osobě povinné jsou odůvodněné potřeby osoby oprávněné na straně jedné a výdělečné schopnosti a možnosti osoby výživou povinné (§ 85 odst. 2 a 3 zákona o rodině a § 913 o. z.). Životní úroveň rodičů a dětí má být v zásadě stejná.
19. O výživném pro tehdy nezletilou K. bylo rozhodnuto naposledy rozsudkem ze dne 9. září 2008, kdy nezletilá K. bylo 10 let, a byla žákyní základní školy. V té době matka pracovala na zkrácený úvazek jako učitelka angličtiny, přiznávala příjem 4 000 Kč měsíčně. Otec pracoval jako novinář – osoba samostatně výdělečně činná s příjmem 16 000 Kč měsíčně. Potřeby nezletilé v té době byly dány především jejím věkem a nebyly nijak mimořádně zvyšovány. Matka jinou vyživovací povinnost neměla, otec plnil ještě další dvě vyživovací povinnosti, a to k dvěma synům z předchozího vztahu, ročníky narození 1985 a 1983, na které platil výživné celkem 1 600 Kč měsíčně na oba. Opatrovnický soud při svém rozhodování z těchto poměrů vycházel a výživné určil částkou 2 000 Kč měsíčně.
20. Matka požadovala po dobu nezletilosti K. zvýšit výživné od 1. září 2011 na částku 4 000 Kč měsíčně. Soud I. stupně provedl poměrně podrobné dokazování a správně zjistil, že poměry na straně K. i obou rodičů se v mezidobí téměř sedmi let podstatně změnily. Tuto změnu lze určit k datu 1. září 2011, kdy od doby, kdy bylo výživné stanoveno naposledy, uplynuly takřka tři roky. Zvýšení potřeb nezletilé K. je dáno již samotným plynutím času v souvislosti s nástupem nezletilé do vyššího ročníku základní školy a růstem životních nákladů obecně. Matka v mezidobí navázala vztah s druhem R. K., s nímž žije od roku 2007 ve společné domácnosti, nyní bydlí s přítelem v domku v xxx, za pronájem podle svého tvrzení platí 20 000 Kč měsíčně včetně služeb. Matka není nikde zaměstnána, podle tvrzení zletilé K. při odvolacím jednání dne 30. května 2018 má pouze příležitostné brigády. Důvod, proč matka není zaměstnána, nebyl v řízení zjištěn; je však zřejmé, že matce žádné vážné skutečnosti v tom, aby si opatrovala příjmy vlastní prací, nebrání, když neuvádí žádné zdravotní důvody, apod. Matka je vystudovaná zdravotní sestra a odvolacímu soudu je obecně známo, že v tomto oboru je celá řada volných míst, a to i v Praze, která by matka mohla zastávat a dosahovat tak adekvátního příjmu, který by odpovídal její kvalifikaci.
21. Pokud jde o poměry otce, tyto se od poslední úpravy změnily v tom směru, že otcí v roce 2011 odpadly vyživovací povinnosti k oběma synům z předchozího vztahu, otec nadále pracuje jako novinář – osoba samostatně výdělečně činná, za rok 2011 dosáhl na základ daně 39 960 Kč, v roce 2012 76 860 Kč, v roce 2013 233 640 Kč a v roce 2014 177 168 Kč, jak správně zjistil soud I. stupně.
22. Oba rodiče v mezidobí získali další příjmy, a to matka prodejem družstevního podílu za byt, tato transakce se uskutečnila v roce 2010 nebo 2011 a matka získala celkem 1 650 000 Kč. Otec, jak bylo zjištěno v odvolacím řízení, kupní smlouvou ze dne 5. srpna 2010 prodal byt v Praze xxx – xxx, který zdědil po rodičích, za částku 4 200 000 Kč, přičemž následně kupní smlouvou ze dne 9. listopadu 2010 koupil byt rovněž v Praze xxx – xxx, kupní cena činila 2 950 000 Kč. Rozdíl obou kupních cen, částku 1 250 000 Kč otec použil k rekonstrukci nově získaného bytu a k úhradě dalších svých pohledávek, podle jeho tvrzení v účastnické výpovědi mu výsledně zbylo 200 000 Kč a 300 000 Kč. Zde je třeba uvést, že soud I. stupně pochybil, když důkaz těmito kupními smlouvami neprovedl, ačkoli z nich činil skutková zjištění. Tuto

procesní vadu však napravil odvolací soud, když při jednání dne 30. května 2018 důkaz těmito kupními smlouvami řádně provedl.

23. Soud I. stupně se poměrně podrobně zabýval výdělečnými schopnostmi a možnostmi přítele matky R. K. Svá skutková zjištění uvedl v odůvodnění rozsudku. Svědek R. K. ve své svědecké výpovědi uvedl, že od roku 2013 pracoval u počítačové firmy a přiznal příjem okolo 20 000 Kč měsíčně čistého, poté byl nezaměstnaný do srpna 2015, předtím pracoval, od září 2012 u firmy xxx, pracovní poměr byl rozvázán z organizačních důvodů a dostal odstupné zhruba 200 000 Kč, příjem u této firmy měl 28 000 Kč až 29 000 Kč čistého měsíčně. Svědek od září 2015 podniká na základě živnostenského listu a své příjmy odhadl na 40 000 Kč až 50 000 Kč hrubého měsíčně.
24. Soud I. stupně správně zjistil, že v mezidobí, kdy bylo výživné pro tehdy nezletilou K. upraveno naposledy, došlo k podstatné změně poměrů na straně obou rodičů a stejně tak na straně K. Zde je třeba uvést, že K. v mezidobí dne 12. srpna 2016 nabyla zletilosti a v řízení vystupuje sama jako účastnice řízení. Odvolací soud při odvolacím jednání dne 30. srpna 2018 zletilou K., s jejím souhlasem podle § 131 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. vyslechl a zjistil, že K. žije od listopadu 2017 se svým přítelem v pronajatém bytě v xxx, studuje třetí ročník čtyřletého gymnázia, od matky dostává výživné zhruba 3 000 Kč měsíčně plus výživné, které platí otec 2 000 Kč měsíčně, mimořádné výdaje jí rodiče nijak nehradí. Otec nad rámec výživného se podílí na výživě K. nepravidelnými částkami okolo zhruba 1 000 Kč měsíčně. K. má zvýšené výdaje v souvislosti se svým zdravotním stavem – trpí různými onemocněními, s čímž jsou spojené zvýšené náklady na léky.
25. Odvolací soud po částečném doplnění důkazního řízení podle § 213 odst. 2 o. s. ř. kupními smlouvami shora označenými a výsledkem K. dospěl shodně se soudem I. stupně k závěru, že výživné ve výši 3 500 Kč měsíčně od 1. září 2011, resp. 4 000 Kč měsíčně od 1. září 2015 plně odpovídá jak odůvodněným potřebám K., tak výdělečným schopnostem a možnostem obou rodičů. Potřeby K. jsou s ohledem na její věk a zdravotní stav vysoké a výživné, které bylo soudem I. stupně takto zvýšené, je tímto k jejím potřebám zcela adekvátní a odpovídá i výdělečným schopnostem i možnostem rodičů, když odvolací soud uvádí, že to, že matka již řadu nepracuje, aniž by jí v tom bránil jakýkoliv vážný důvod a nechá se vyživovat od svého přítele, nelze přičíst k tíži otci, ale naopak matce. V tomto směru odvolací soud plně přisvědčuje námitkám otce. **Pokud ale otec v odvolání poukazoval na to, že soud I. stupně nezkoumal podrobněji poměry R. K., tak je nutno uvést, že R. K. nemá k matce, ale ani ke K. žádnou zákonnou vyživovací povinnost, když to, že by měl vyživovací povinnost smluvní, v řízení nebylo tvrzeno rovněž.** Nebylo proto až tak podstatné podrobně zkoumat jeho majetkové poměry. Procesně nic nebránilo tomu, aby byl vyslechnut jako svědek, když v řízení zároveň působil jako obecný zmocněnec matky a po určité době i zletilý K.; soud I. stupně tento důkaz hodnotil (stejně jako ostatní provedené důkazy) správně podle zásad uvedených v § 132 o. s. ř. Odvolací soud k tomu uvádí, že řízení o zvýšení výživného trvá již od srpna 2012, tedy takřka 6 let a byť lze připustit, že za tak dlouhou dobu nebyly detailně zmapovány zejména výdělečné možnosti a schopnosti obou rodičů, tak je možno tak uzavřít, že výživné tak, jak bylo soudem I. stupně určeno, představuje fakticky minimální výživné, které je schopno pokrýt odůvodněné potřeby K., když je třeba konstatovat, že ta i přes svoji zletilost dosud nenabyla schopnost se samostatně živit, neboť stále studuje a řádně se připravuje na výkon budoucího zaměstnání. Soud I. stupně při svém rozhodování rovněž respektoval kritéria pro určení výživného tak, jak judikoval Nejvyšší soud ČR ve svém Stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 19. října 2016, sp. zn. Cpjn 204/2012, když odvolací soud poukazuje zejména na bod IV. písm. d) tohoto stanoviska v případě matky, kdy za její potencionální příjem je možno považovat příjem, který odpovídá

jejím schopnostem a možnostem s ohledem na situaci na trhu práce, kdy jak je uvedeno výše, v oboru zdravotní sestra je celá řada volných míst s adekvátním příjmem.

26. Soud I. stupně nepochybil ani v obou nákladových výrocích, když tyto jsou odůvodněny § 146 odst. 1 písm. a) o. s. ř.
27. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně ve výrocích I. a III. a v závislých nákladových výrocích IV. rozsudku a I. a II. doplňujícího usnesení ze dne 27. září 2017 potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
28. Odvolací soud současně vyčíslil dluh na zvýšeném výživném za období od 1. září 2011 do 31. května 2018. Otec po celou dobu platil pouze běžné výživné 2 000 Kč měsíčně, K. poskytoval určité platby nad rámec tohoto běžného výživného, ty však nebyly takového rozsahu, aby je bylo možno započítat do vyživovací povinnosti stanovené rozsudkem ze dne 9. září 2008. Na zvýšeném výživném tak vznikl nedoplatek v celkové výši 138 000 Kč sestávající z nedoplatku na zvýšeném výživném od 1. září 2011 do 31. srpna 2015 – 48 měsíců x 1 500 Kč je 72 000 Kč a za období od 1. září 2015, kdy došlo ke zvýšení výživného do 31. května 2018 ve výši 66 000 Kč (33 měsíců x 2 000 Kč), celkem 138 000 Kč. Odvolací soud splatnost nedoplatku na zvýšeném výživném rozdělil, a to jednak na částku, která odpovídá zvýšenému výživnému za období nezletilosti K., tedy od 1. září 2011 do 31. července 2016, kdy tento dluh činí 94 000 Kč (48 měsíců x 1 500 Kč je 72 000 Kč plus 11 měsíců x 2 000 Kč je 22 000 Kč, celkem 94 000 Kč). Nedoplatek na zvýšeném výživném v této výši je splatný k rukám matky. Nedoplatek na zvýšeném výživném za období od 1. srpna 2016 do 31. května 2018 činí 44 000 Kč (22 měsíců x 2 000 Kč je 44 000 Kč) a tento je splatný k rukám zletilé K. Oba nedoplatky je otec povinen zaplatit do tří měsíců od právní moci rozsudku.
29. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 146 odst. 1 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., pokud jde období nezletilosti K. a podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a contrario za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. za období, kdy K. dosáhla zletilosti, kdy v řízení úspěšná K. náhradu nákladů odvolacího řízení nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není dovolání přípustné.**

Praha 30. května 2018

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu